

da det ikke vandt almindelig Tilslutning, vilde jeg ikke fastholde det. Dette Forslag, der havde til Hensigt noget at udjævne den Ulighed, der fremkom ved, at et større Antal af Professorerne have enten fri Bolig eller Huslejegodtgørelse, gik ud paa at yde et Tilskud til dem, der ikke havde enten fri Bolig eller Huslejegodtgørelse. Naar man ser paa Listen over de ansatte Professorer, fremgaar det deraf, at der er enkelte, som først i en noget fremrykket Alder erholde dette Gode, som bestaar i enten Fri bolig eller Huslejegodtgørelse. Det gik man altsaa ikke ind paa. Naar jeg ser paa de Oplysninger, som ere meddelte os om Lønningsforholdene ved Universitetet, og ser, hvordan Forholdene i det hele ere, og sammenligner dette med den Stilling, som andre Embedsmænd her i Landet indtage, saa stønner jeg ikke rettere end, at det Fremtidigt her gøres, dog er af en ikke aldeles uvæsentlig Betydning, sammenholdt med det, der er sket Gang efter Gang i Aarenes Løb. Naar der her er anstillet Sammenligning med Landbohøjskolen, saa er der allerede gjort de fornødne Bemærkninger dertil af den ærede Ordfører, og der er jo dog en temmelig væsentlig Forskel mellem de Lønningsforhold, der ville komme til Stede for Lærerne derude, og dem, der ville komme til at gælde for Universitetet. Naar der endvidere er talt om, at Spørgsmaalet om Lønningsforholdene ved den polytekniske Læreanstalt ikke ogsaa gennemføres saamtidig med den foreliggende Sag, saa vil jeg hertil bemærke, at ligesom Rom ikke blev bygget paa en Dag, saaledes kunne heller ikke vi vente, at alting her kan udføres paa en Gang. Jeg vil haabe, at den samme Smødekommun, der paa mange Maader er vist over for Løsningen af et og andet Spørgsmaal i indværende Samling, ogsaa vil kunne fortsættes senere. Selvfølgelig staar imidlertid Folketinget frit til enhver Tid over for et saadant Spørgsmaals Løsning som dette, men jeg nærer for mit Vedkommende den Forventning, at ogsaa den nævnte Sag vil blive løst med Tiden paa en acceptabel Maade. Vi have ofte maattet vente meget længere Tid for at faa en Ordning af et eller andet Forhold, saa jeg synes, at der her ikke er særlig Grund til Utaalmodighed. Jeg har ikke kunnet tilbageholde disse Bemærkninger, fordi jeg tror, at der virkelig er vist Smødekommun baade fra den ene og fra den anden Side ved Behandlingen af de Spørgsmaal, der her foreligge, og jeg tror, at naar vi ret overveje det hele, kunne vi nok fra alle Sider have Grund til at være ret tilfredse.

Blem: Som ærede Medlemmer vilde se, er jeg gaaet med Udvalgets største Mindretal til at indstille 41 af Universitetets Professorer til en Lønningsforhøjelse af 16,400 Kr., uagtet de 21 af disse have en Huslejegodtgørelse foruden deres Lønning af 1,200 Kr. om Aaret, men efter denne Indstilling vilde disse 41 Professorer faa 400 Kr. mere om Aaret. Naar jeg er gaaet med til dette, saa har mit Hovedsynspunkt været dette, at der findes formentlig ingen andre Embedsmænd i Danmark, som skulle vente i 25 Aar paa deres højeste Lønning end Professorerne. Gennemgaa vi samtlige Lønningslove — vi have ca. en Snæs i Tallet — vil man se, at Embedsmænd, der lønnes med en fast Løn og Alderstillaag hvert femte Aar, nogle hvert tredje, staa kun i 10 eller 15 eller 20 Aar, inden de naa deres højeste Løn, men Professorerne ere de eneste, der skulle staa i 25 Aar. Ganste vist vil man finde paa Toldvæsenets, Postvæsenets og Telegrafvæsenets Lønningslove en fjerde Lønningsklasse, som kun angaar Bestillingsmænd og ikke Embedsmænd — ja, en Tredjedel af dem kan der tillægges kongelig Ud nævnelse, siges det i Loven — men der er 404 Toldassistentter, 552 Postekspedienter og 216 Telegrafister, og de have ikke en Gang en Tredjedel af det Antal Embeder at avancere op til, de kunne altsaa ikke komme højere. Dem har man givet 5 Alderstillaag 100 Kr. om Aaret, saaledes at de naa deres højeste Lønning efter 25 Aars Forløb, men de ere ogsaa kun Bestillingsmænd. Men ellers vil man ikke kunne finde i nogen som helst Lønningslov, at Embedsmænd skulle vente i 25 Aar, inden de kunne naa op paa den højeste Lønning. Naar det derfor siges: Hvorfor skulle Professorerne være de eneste, der maa vente i 25 Aar paa at faa den højeste Lønning, da de som Regel ikke opnaa noget Embede før i en Alder af 38 à 40 Aar, hvilket man vil kunne overbevise sig om ved at se paa Lovforslagets Motiver, saa forekommer det mig, at fra et retfærdigt Standpunkt er det berettiget at sige, at de lige saa vel som de andre Embedsmænd skulle kunne naa deres højeste Løn paa 20 Aar i Stedet for paa 25. Det, vi her have gjort, er altsaa, at vi indstille, at Professorernes Begyndelsesløn af 3,200 Kr. sættes op til 3,600, at de faa det samme Alderstillaag, 600 Kr., og naa højeste Lønning paa 20 Aar i Stedet for 25. Jeg tror ogsaa, vi her have truffet Middelgrænsen ret godt, thi vi se jo, at et æret Mindretal ikke vil gaa med til disse Lønninger. Mig synes, at det er temmelig højt, men tillige ser man, at Hovedsyns-